

Toró T. Tibor: ne engedjünk a `89-ből

2012. 10. 8.

Tisztelt konzul úr, Nagytiszteletű Püsök Csaba alelnök úr, nagyra becsült önkormányzati képviselőnk innen a Szilágyságból és a szomszédos Szatmár megyéből, kedves zilahiak, szilágyságiak, tisztelt emlékező gyülekezet!

Minden év október 6-án, szerte a nagyvilágban, a magyarok nemzeti gyásznapijára emlékeznek. A világ több mint ötven országában mindazok, akiknek fontos ez a nap, lélekben Aradon vannak. Lélekben mi is ott vagyunk most. Azért Aradon, mert Arad a magyar nemzet Golgotája. Ott, ahol halálát lelte – bitófán, vagy golyó által – az 1848-as magyar szabadságharc 13 honvéd főtitestje. Rájuk emlékezünk ma, mártírságuk fölött fejet hajtunk itt Zilahon, Erdély szerte, a Kárpát-medencében és a nagyvilágban. Aradon, 1849. október 6-án nemcsak 13 rendkívüli férfiú lelte szörnyű halálát. Kivégzésükkel a zsarnokság példát akart statuálni. Meg akarta törni a magyarság átlag feletti-, lehet, hogy a világon egyedülálló szabadságvágyát. Keresztre akarta feszíteni és végképp megölni haláluk által a reményt és a magyar jövőbe vetett hitet. „Milyen világ az, amelyben a nemzet és a haza iránti hűségért bitó (jó esetben golyó) az árulásért pedig hatalom és zsarnoki megbecsülés jár?” – idézhetjük szabadon egyikük utolsó szavait. Sajnos, a magyar történelem nem szűkölködik efféle pillanatokban, amikor az igazságért, a becsületért, a gerincességért, a következetességért, a bátorságért büntetés jár – a korszellem függvényében esetleg halál is. Ugyanakkor a hazugságért, a becstelenségért, a közösségi ügyről való lemondásért, a gyávaságért jutalom, pénz, pozíció, hatalom. Milyen világ ez? Így történt ez sajnos 1849-ben, de majdnem ugyanígy történt 1956-ban (ha csak újkori történelmünkben keresgéljük a példát). 1956-ban Nagy Imrének és társainak, a pesti srácoknak, akik a magyar szabadságért szálltak síkra, halál járt, jobb esetben börtön hosszú évekig. Széttört karrierok, szétbomlott családok, tönkretett életek. Kádár Jánosnak, Biszku Bélának és társainak pedig hatalom, pozíció, szovjet dicsőség. De majdnem ugyanígy történt, a kor szellemének megfelelően, 1989 decemberében, illetve az azt követő hónapokban, években. Tőkés Lászlónak, a temesvári forradalmi események szikraemberének, aki ledöntötte a hazugság és a hallgatás falát és személyes példájával indított útra egy folyamatot, amelynek, mind a mai napig, mindannyian haszonélvezői vagyunk, a kezdeti lelkesedés elmúltával már rágalomözön, fondorlatos hiteltelenítés, lejáratás járt, álszent utalások arra, hogy menjen vissza a szószékre, karaktergyilkossági kísérlet. Az őt követőknek pedig kiszorítás a közéletből és ellehetetlenítés. A kommunista párt utódpártjának hatalom, a szekusoknak pedig gazdasági és politikai pozíciók. Ilyen világot élünk még mindig.

Lukács Levente, a Néppárt zilahi szervezetének elnöke és Toró T. Tibor helyezik el koszorújukat

Tisztelt emlékezők!

Nem engedünk a '48-ból. Kötelez minket erre a vértanuk szelleme és példája. Nem engedtek a 48-ból elődeink sem, ennek lett az eredménye az 1867-es kiegyezés és egy mindeddig példátlan fejlődés és gazdasági fellendülés, melynek köszönhetően megszületett a modern Magyarország.

Nem engedünk az 56-ból sem. Kötelez a pesti srácok példája. Nem engedtek elődeink sem az 56-ból, ennek az eredménye lett az, hogy eljött a 89-es rendszerváltás és megszületett a mai szabad Magyarország. És ne engedjünk a 89-ből sem! Nem engedhetünk a '89-ből, hisz '89 után, miután mi, erdélyi magyarok, visszaszerezzük önbecsülésünket és a lehetőséget arra, hogy ismét hazát építsünk magunknak szülőföldünkön. Lehetőséget kaptunk arra, hogy kimondjuk: a belső önrendelkezés az egyetlen, amely jogi-, politikai- és erkölcsi szempontból garancia, hogy jövőt tudjunk építeni magunknak és utódainknak itt, Erdélyben, a Kárpát-medencében. Ez a belső önrendelkezés autonómia-törekvéseinkben ölt konkrét formát. Ne engedjünk ebből, tisztelt egybegyűltek! Ne engedjünk belőle mindaddig, amíg nem harcoljuk ki, nem építjük ki és nem kezdjük el működtetni!

Ne engedjünk abból sem, hogy '89 után lehetőséget kaptunk arra, hogy amit elődeink teremtettek, alkottak, építettek, visszaszerezhessük. Például: esélyt kaptunk arra és lehetőséget, hogy történelmi egyházainktól elrabolt ingatlanok egy részét visszaszerezzük. De még mindig kevesebbet, mint a felét. Ne engedjünk a jogos jussunkból! Ne engedjünk mindaddig amíg a zilahi Wesselényi Kollégium vissza nem kerül tulajdonosához – fogadjuk ezt meg most amikor alapkövetésének a 110-ik évét ünnepeljük. Ne engedjük azt, hogy az a szoborcsoport – báró Wesselényi Miklós szobra – amely körül itt állunk, ismét eltűnjék! Egyszer már megtörtént, de visszaszereztük.

Lehetőséget kaptunk arra, hogy újra létrehozzuk az egyszer már létező egyetemünket. Nem úgy, ahogy volt, de azért a magyar állam finanszírozásával létrehozhattunk egy közösségi egyetemi hálózatot. Ne engedjünk a '89-ből: ezt finanszíroznia kell a román államnak is, hisz itt fizetünk mindannyian adót. Ne engedjük azt sem, hogy Marosvásárhelyen elvehessék az orvosi egyetemünket, amely egyszer teljes egészében a miénk volt!

És sorolhatnám hosszasan, hogy miből nem kellene engednünk. De röviden csak annyit mondok: ne engedjünk a '48-ból, ne engedjünk az '56-ból és ne engedjünk '89-ből! Erre szövetkezzünk mi ismét, itt, október 6-án, nemzeti gyásznapon. Itt Zilahon, a szilágyságiakkal és szatmáriakkal.

Menjen el az üzenetünk Erdély szerte mindenüvé, hogy nem engedünk a '89-ből! Együtt – a politikum, a civil társadalom, történelmi egyházaink – azt a nemzeti minimumot kell kimunkálnunk,

amelyből aztán nem szabad engednünk. Ennek az alapja '48, az '56 és a '89 szelleme. Ez az a nemzeti minimum, amiből egyetlen választott tisztségviselőnknek sem szabad engednie, bárhová küldi őt a közösség: az önkormányzatokba, a bukaresti parlamentbe, vagy akár Brüsszelbe és bármelyik magyar párt színeiben kerüljön is oda.

Ez ma, 2012. október 6-án aradi vértanúink legfontosabb üzenete. Kötelez minket az ő példájuk, kötelez minket '48, '56 és '89 szelleme.

Isten minket úgy segítse!